פון האבן פאראייגיקט אונזער ביזנעס מיט דער
דאמיניאן פארנישור קא. לימיטעד
און דער ארעם פון ביידע אין איצט
499 נאסטר דיים עוועי. — טעלעפאן 86 195
GILLIES FURNITURE CO., LTD.

די פארבאטענע ליבע

א העכסט שפאנענדער ראמאן פון אידישן פאמיליען לעבן אין אמעריקע

פון א. ר.

(פארזעצונג)

ער איז צעטומלט געווארן. פון גרויס גליק האט ער ניט געוואוסט וואס צו שנסטערן. און זי — מיינענדיק, אז ער האט מורא צו פארן האט אים איינגע־רעדט:

— איך וועל אייך צוריק ברייגען, אם וועט לאנג ניט נעמען. פארט מיט מיר.

זי האט אים אנגענומען ביים האנט. דאס גאנצע ליי בהאט אין אים אויפ־געציטערט. ער איז געווען בלייך און ליפטיק. ער האט בלויז אויגן גרויס און ליפטיק. דאס הויז איז פארלאנג: זי זאל זיין האנט ניט אפ־לאזן.

מיט וואקלענדיקע טריט איז ער צו־גאנגען צו דער מאשין. דער־אויפער האט פאר זיי געעפנט דאס טירל.

— גייט ארויס, — האט זי באפוי־לען.

ער איז ארייז דער ערשטער. דער־נאך איז זי ארייז. אויפן געזעט זיינען געלעגן גייוביב קישבן. און מאדנע: מארים האט זיך איינגעהארבעט, איז געבליבן. פארשטעקט אין ווינקל און האט קיין איין וואָרט ניט גערעדט. דעם גאנצן וועג איז ער געזעסן מיט פארמאכטע אויגן מיי פילז אז ער ליגט אין דער פינסטערקייט. ער האט ניט געקענט אויפהערן צו דענקען אויף דעם מאנסטאזע אז דער אויסגעמאלן, אז ער נעמט ארום מיט א האנט איר טאליע, אז זיין פנים דריקט זיך צו איר פנים אן פליעגנדיק צוזאמען מיט איר אן תמום. טראנט ער זי אויפן ערגעץ ווייס־ווייס וואו זי וועט בלייבן מיט אים און מיט דעם גרויסן גליק.

א פאר מאל האט זי געפרואווט צו אים רייד־ן. נאר ער איז אלץ אזוי גע־זעסן מיט פארמאכטע אויגן אין דאס האט אויסגעזעען אז ער הערט ניט וואס רעדט צו אים.

זי האט דאן געטראכט:

"ער איז ווירקלאך א שיינער בחור־ל אז אוסגעצייכנטער שפילער. אבער ער איז נאך גענגלאך נאשי. קיין זאך קאן אים ניט צווינגען צו רייד־ן. אם זיצט ער מיט פארמאכטע אויגן און שווייגט".

דערביי האט זי ווידער א טראכט געטאן:

— מיין זון וואלט געווען א סך אנט־וויקלטער.

מען אי וואנגעקומען צו איר קליינעם שיינעם הויז וואס איז געשטאנען אין א גרויסן גארטן וואס איז געווען באוואר־סען מיט א סך בלומען. דאס הויז איז נעשטאנען ווי באזונדער. פון ווייטן זיי־נען געווען נאך הייזער. זיי זיינען אלע געווען צוזאמען־פון אין אויפ־ברייטן וועג. די מאשין האט זיך אפ־געשטעלט. דאן האט מארים געעפנט די אויגן און מארגע: זיי האבן אויס־געווען פארגעפלט.

— איר ווילט אראפגיין זעען מיין וואוינונג?

— יא.

ער האט דעם "יא" ארויסגעזאגט אזוי ווי ראפטוס, אז עסטעלא האט זיך צעשמייכלט:

מיט אכטציקונג איז מארים איר נאכגעגאנגען איבער דיי צימערן. די ציי־מערן זיינען רייניע, ליכטיקע, דאס מעבל איז ניט נעאמע גערוכט אנ־נעשטעלט ווי ביי זיי אין דער חיים. דא איז געווען אן אין דער מיטן, דעם גאנצן וועג איז ער געזעסן מיט פארמאכטע אויגן מיי פילן אז ער ליגט אין דער פינסטערקייט. ער האט ניט געדעדט. דעם גאנצן וועג איז ער געזעסן מיט פארמאכטע אויגן מיי פילן אז ער ליגט אין דער פינסטערקייט. ער האט ניט געדעדט. אפשר אז ער וועט לעבן איר. אין דער פאנטאזיע האט ער זיך אויסגעמאלט, אז ער נעמט ארום מיט א האנט איר טאליע, אז זיין פנים דריקט זיך צו איר פנים אן פליעגנדיק צוזאמען מיט איר אן תמום. טראנט ער זי אויפן ערגעץ ווייס־ווייס וואו זי וועט בלייבן מיט אים און מיט דעם גרויסן גליק.

א פאר מאל האט זי געפרואווט צו אים רייד־ן. נאר ער איז אלץ אזוי גע־זעסן מיט פארמאכטע אויגן אין דאס האט אויסגעזעען אז ער הערט ניט וואס רעדט צו אים.

זי האט דאן געטראכט:

"ער וואלט עדיקע טרים אין ער צו־גאנגען צו דער מאשין. דער־שאופער האט פאר זיי געעפנט דאס טירל.

— גייט ארויס, — האט זי באפוי־לען.

ער איז ארייז דער ערשטער. דער־נאך איז זי ארייז. אויפן געזעט זיינען געלעגן גייוביב קישבן. און מארגע: מארים האט זיך איינגעהארבעט, איז געבליבן. פארשטעקט אין ווינקל און האט קיין איין וואָרט ניט גערעדט. דעם גאנצן וועג איז ער געזעסן מיט פארמאכטע אויגן מיי פילן אז ער ליגט אין דער פינסטערקייט. ער האט ניט געדעדט. אפשר אז ער וועט לעבן איר. אין דער פאנטאזיע האט ער זיך אויסגעמאלט, אז ער נעמט ארום מיט א האנט איר טאליע, אז זיין פנים דריקט זיך צו איר פנים אן פליעגנדיק צוזאמען מיט איר אן תמום. טראנט ער זי אויפן ערגעץ ווייס־ווייס וואו זי וועט בלייבן מיט אים און מיט דעם גרויסן גליק.

א פאר מאל האט זי געפרואווט צו אים רייד־ן. נאר ער איז אלץ אזוי גע־זעסן מיט פארמאכטע אויגן אין דאס האט אויסגעזעען אז ער הערט ניט וואס רעדט צו אים.

זי האט דאן געטראכט:

"ער וואלט געווען א סך אנט־וויקלטער.

מען אי וואנגעקומען צו איר קליינעם שיינעם הויז וואס איז געשטאנען אין א גרויסן גארטן וואס איז געווען באוואר־סען מיט א סך בלומען. דאס הויז איז נעשטאנען ווי באזונדער. פון ווייטן זיי־נען געווען נאך הייזער. זיי זיינען אלע געווען צוזאמען־פון אין אויפ־ברייטן וועג. די מאשין האט זיך אפ־געשטעלט. דאן האט מארים געעפנט די אויגן און מארגע: זיי האבן אויס־געווען פארגעפלט.

— איר ווילט אראפגיין זעען מיין וואוינונג?

— יא.

ער האט דעם "יא" ארויסגעזאגט אזוי ווי ראפטוס, אז עסטעלא האט זיך צעשמייכלט:

מיט אכטציקונג איז מארים איר נאכגעגאנגען איבער דיי צימערן. די ציי־מערן זיינען רייניע, ליכטיקע, דאס מעבל איז ניט נעאמע גערוכט אנ־נעשטעלט ווי ביי זיי אין דער חיים. דא איז געווען א סך לופטיקער, גרוי־מער אז דאס אים געפירט דורך די צימערן און געווען, אז דא איז די דיי־נינג־רום, און אט איז א צימער, דער צימער איז פאר איר שוועסטער וואס דארף אינגיכן קומען. און אט דא —דאס איז איר שלאף־צימער. דאס צימער איז געווען פיין דראפירט, א סך בסמיטע זיינען דארט געשטאנען. די פענסטער זיינען געווען פארהאנגען מיט קאלידאליכסטיקע פארהאנגען. עפעס א מין שטילקייט איז דארט גע־ווען וואס ווייגט איין, וואס מאכט שווייגן, מארים האט נעשווייגן, האט פארשטעט עסקוסק. צו דער ערד אין דערנאך האט עסטעלא געזאגט.

— איר וועט דאך מיר ניט אפזאגן אין מיין ביטע.

מארים האט אויפגעהויבן זיינע ליכ־טיגע אויגן.

— ניין... איך וועל אלץ טאן.

— איר ווייסט דאך ניט וואס איך מיין?

— ניין, איך ווייס ניט.

— מיין שוועסטערל וועט איגגיכן קומען, וועל איך אייך בעטן, אפט קו־מען אהער... פארברייגגען מיט איר. זי איז אזא צארטע קינד... איר וועט דאך קומען?

— יא... איך וועל קומען.

און ווידער האט עסטעלא געקוקט אויף אים, ווי פארשעמט און שווייגג־דיק ער איז. זי האט זיך צוגעזעצט אויף דער פייענע, ווייכער קושעטקע און ער זאגט קיין וואָרט ניט.

— איך ווילט שוין אהיים פארן?

— יא, איך וועל גיין.

— גיין? ס'איז נאך ווייט?

— ס'מאכט ניט אויס.

— ניין, מיין שאופער וועט אייך אפפירן.

צוריקפארנדיק האט ער זיך אוועק־געזעצט אויף דעם פלאץ וואו עסטעלא איז פריער געזעסן. ווידער איז ער גע־זעסן מיט פארמאכטע אויגן און זיך געטוילעט צו די קישעלאך. ער האט נעראהט דאס געפיל אז ער אכטעמט אין זי דאיין איר ריח, אז ער טוליעט זיך צו אירע פיס, און געפילט ווי אלע גלי־דער זיינע ציגגען פון גליק.

פאר מארים זיינען עסטעלאס באר־זוכן אין זייער חיים געווען א מין הערלאכער יום טוב, וועלכן ער האט אלע טאג דערווארטעט. מיט גרעסטן אומגעדולד און זיך געגרייט צו דעם. באגיגען אי זער אויפגעשטאנען מיט דער אומרו און זיך־פון שטוב ניט דער ווייטערט. ער האט זיך געגרייט צו דער פרייד פון דער באגעגעניש. ער האט סדר געטראכט: ווען זי וועט קומען, און זי וועט אויסזיצן צו אים די אוגן און מארגע: זיי האבן אויס־געווען פארגעפלט.

— איר ווילט אראפגיין זעען מיין וואוינונג?

— יא.

ער האט דעם "יא" ארויסגעזאגט אזוי ווי ראפטוס, אז עסטעלא האט זיך צעשמייכלט:

מיט אכטציקונג איז מארים איר נאכגעגאנגען איבער דיי צימערן. די ציי־מערן זיינען רייניע, ליכטיקע, דאס מעבל איז ניט נעאמע גערוכט אנ־נעשטעלט ווי ביי זיי אין דער חיים. דא איז געווען א סך לופטיקער, גרוי־מער אז דאס אים געפירט דורך די צימערן און געווען, אז דא איז די דיי־נינג־רום, און אט איז א צימער, דער צימער איז פאר איר שוועסטערל וואס דארף אינגיכן קומען. און אט דא —דאס איז איר שלאף־צימער. דאס צימער איז געווען פיין דראפירט, א סך בסמיטע זיינען דארט געשטאנען. די פענסטער זיינען געווען פארהאנגען מיט קאלידאליכסטיקע פארהאנגען. עפעס א מין שטילקייט איז דארט גע־ווען וואס ווייגט איין, וואס מאכט שווייגן, מארים האט נעשווייגן, האט פארשטעט עסקוסק. צו דער ערד אין דערנאך האט עסטעלא געזאגט.

— איר וועט דאך מיר ניט אפזאגן אין מיין ביטע.

מארים האט אויפגעהויבן זיינע ליכ־טיגע אויגן.

— ני